

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 16 listopada 2017 r.,

sprawy **M.S.**

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt V Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. akt VI K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. O.K. z Kancelarii Adwokackiej w Ł. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa zł 80/100), w tym 23 % VAT, z tytułu wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;

3. zwolnić M.S. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 7 grudnia 2016 r., sygn. akt VI K (...), M.S. , odpowiadający w warunkach recydywy wielokrotnej art. 64 § 2 k.k., szczegółowo opisanej w sentencji wyroku, został uznany za winnego tego, że w dniu 16 sierpnia 2015 r. w Ł., popełnił ponownie umyślne przestępstwo polegające na tym, że działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, co do której sprawę

wyłaczono do odrębnego rozpoznania, w celu utrzymania się w posiadaniu zabranej rzeczy w postaci telefonu komórkowego marki S. o wartości 100 zł., bezpośrednio po dokonaniu kradzieży groził natychmiastowym użyciem przemocy B.K. w postaci pobicia, czym wypełnił dyspozycję art. 281 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie tych przepisów wymierzono mu karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz zaliczono na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania, orzeczono również o kosztach udzielonej oskarżonemu pomocy prawnej z urzędu.

Sąd Okręgowy w Ł., po rozpoznaniu apelacji obrońcy M.S., wyrokiem z dnia 23 maja 2017 r., sygn. akt V Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji w pkt 1 w ten sposób, że orzeczoną karę pozbawienia wolności obniżył do lat 2, w pozostałym zakresie utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie. Nadto, zwolniono oskarżonego z obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za obie instancje oraz rozstrzygnięto w przedmiocie kosztów obrony udzielonej z urzędu oskarżonemu.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca skazanego M. S. i zaskarżając je w całości, zarzuciła „rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść orzeczenia, w postaci obrazy przepisów postępowania tj.:

a) rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k., w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k., polegające na błędnej kontroli odwoławczej, tj. niedostatecznym rozważeniu zarzutu apelacji obrońcy w zakresie oddalenia wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka B.K. w obecności biegłego psychologa jako zmierzającego w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania w sytuacji, gdy pokrzywdzony podawał kilka wersji zdarzenia, a dodatkowo był pod istotnym wpływem alkoholu co powoduje wystąpienie wątpliwości co do stanu psychicznego świadka w szczególności co do zdolności do postrzegania lub odtwarzania postrzeżeń, przesłuchanie zaś pokrzywdzonego w obecności psychologa mogło odbyć się podczas kolejnej rozprawy i nie spowodowałoby przedłużenia postępowania, w sytuacji gdy ww. naruszenie przepisów postępowania miało wpływ na treść rozstrzygnięcia z uwagi na przyjęcie, że oskarżony M.S. popełnił zarzucany czyn zabroniony, a zwłaszcza że groził pokrzywdzonemu B.K. pobiciem,

b) rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k., polegające na błędnej kontroli odwoławczej, tj. niedostatecznym rozważeniu zarzutu apelacji obrońcy w zakresie dotyczącym bezzasadnej częściowej odmowie wiary zeznaniom J.F., w tym zwłaszcza w zakresie odmowy wiarygodności informacjom, że *oskarżony nie groził pokrzywdzonemu, groził i użył przemocy „ten z tatuażem”*, pomimo że zeznania są spójne, logiczne i konsekwentne i korelują z wyjaśnieniami oskarżonego oraz pozostałym materiałem dowodowym, w sytuacji gdy ww. naruszenie przepisów postępowania miało wpływ na treść rozstrzygnięcia z uwagi na przyjęcie, że oskarżony S. popełnił zarzucany popełnił czyn zabroniony, a zwłaszcza że groził pokrzywdzonemu B.K. pobiciem,

c) rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k., polegające na błędnej kontroli odwoławczej, tj. niedostatecznym rozważeniu zarzutu apelacji obrońcy w zakresie dotyczącym nieuzasadnionej odmowy wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, w których konsekwentnie nie przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, a jego wyjaśnienia są spójne, logiczne i konsekwentne, jak również rozstrzygnięcie zachodzących wątpliwości co do popełnienia zarzucanego czynu na niekorzyść oskarżonego, w sytuacji gdy ww. naruszenie przepisów postępowania miało wpływ na treść rozstrzygnięcia i uznanie oskarżonego winnym popełnienia zarzucanego mu czynu”.

Podnosząc te zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II Instancji.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy M.S. jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. i jako taka została oddalona.

Niesłuszne są zarzuty naruszenia przepisów art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. Wbrew twierdzeniom skarżącej, Sąd Okręgowy w Ł. stosując się do

nakazu wynikającego z tych przepisów rozpoznał, a w uzasadnieniu wyroku podał, dlaczego uznał zarzuty podniesione w apelacji za niezasadne i w tym zakresie uzasadnił swoje stanowisko, kontrola odwoławcza w przedmiotowej sprawie jest rzetelna i kompleksowa. Z pisemnych motywów wynika, że rozważono wszystkie zarzuty apelacyjne, w tym także te dotyczące przeprowadzonej oceny poszczególnych dowodów, w tym wyjaśnień oskarżonego nieprzyznającego się do winy, zeznania pokrzywdzonego B.K. oraz świadka J.F..

Sąd Okręgowy, wbrew twierdzeniom obrońcy, poddał szczegółowej analizie zeznania B.K. stwierdzając, iż pomimo częściowo odmiennej relacji co do szczegółów zdarzenia, zeznania tego świadka dotyczące zasadniczych elementów zdarzenia, związanych z zaborem telefonu, są zgodne i konsekwentne, a zmienności tej nie należało wiązać z wątpliwościami co do jego stanu psychicznego, a jedynie ze stanem nietrzeźwości. Słusznie więc Sąd odwoławczy wskazał, że sprzeczności w poszczególnych wypowiedziach pokrzywdzonego winny stanowić płaszczyznę rozważań w zakresie oceny dowodów na podstawie art. 7 k.p.k. przysługującej wyłącznie organom procesowym i w związku z tym nie zachodziła konieczność poddawania zeznań pokrzywdzonego ocenie biegłego psychologa.

Nie sposób również podważać, w realiach niniejszej sprawy, oceny zeznań J.F.. Sąd odwoławczy w tym zakresie podzielił stanowisko Sądu I instancji, który przyjął, iż rozbieżności pomiędzy zeznaniami tego świadka i świadków B.K. oraz P.P. dotyczące okoliczności zdarzenia, w tym zaboru telefonu oraz gróźb, wynikają z tego, że świadek siedziała bokiem do miejsca zdarzenia i rozmawiając ze tym ostatnim świadkiem, mogła nie zaobserwować dokładnie całego zdarzenia. Oświadczenie jej, iż oskarżony nie groził pokrzywdzonemu, a groził i używał przemocy „ten z tatuażem”, nie miało więc w okolicznościach sprawy tak doniosłego znaczenia, jak obecnie twierdzi skarżąca.

Nie jest zasadny również ostatni zarzut podniesiony w kasacji. W toku kontroli instancyjnej poddano stosownej weryfikacji również wyjaśnienia oskarżonego M.S., przekonywająco argumentując, dlaczego nie mogły one stanowić podstawy ustaleń faktycznych. Wyjaśnienia te, w których oskarżony zaprzeczył jakimukolwiek swojemu udziałowi w zajściu, zostały ocenione w

kontekście całego materiału dowodowego w sposób prawidłowy, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. W takiej sytuacji reguła z art. 5 § 2 k.p.k. nie miała zastosowania.

Sąd Najwyższy zwolnił skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k. oraz zasądził od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu wynagrodzenie za sporządzenie i wniesienie kasacji.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

as